

Olomoucký kraj

Město Hranice řídí námořní kapitán. Své lidi bych nikdy neopustil, říká...

Je námořním kapitánem, moře a lodě jsou, po rodině, jeho největším celoživotním koníčkem. Před rokem a půl se ale rozhodl, že zkusí kromě jachty kormidlovat také město. Starostou Hranic se Jiří Kudláček stal v květnu 2015. Byl zvolen poté, co předchozí vedení radnice na funkci rezignovalo. V pracovně má vystavený model slavné lodi HMS Victoria. Jak podotýká, má to i symbolický význam: „Kdyby byl admirál Nelson v boji opustil své lidi, tak by ho anglická koruna pověsila. Neexistuje, aby kapitán utekl z bitvy.“

Lucie Sýkorová

Jak se člověk z Čech stane námořním kapitánem?

Začínal jsem ve 20 letech závodně na surfech, vyrostl jsem na Lipně. Když

byly v roce 1990 otevřeny hranice, lidé začali cestovat a mě to táhlo na moře. Pro řeky a jezera poskytuje plavební licenci Státní plavební správa a oprávnění na moře vydává Ministerstvo dopravy České repub-

liky – námořní úřad. Žadatel musí v teoretické i praktické přípravě plnit předepsané zkoušky a dokládat potvrzenou plavební knížkou svoji praxi. Asi po pěti letech aktivní práce lze docílit licence námořního úřa-

du „A“, která umožňuje plavby po celém světě bez omezení, ve dne i noci na plavidlech do 30 m délky. Tuto licenci vlastním. Profesionální kapitáni to mají ještě mnohem složitější.

Ztroskotala někdy vaše loď?

Velkou nehodu jsem zatím neměl, ale dvakrát jsem byl v podmínkách, které byly řekněme těžší. Jednou šlo o turisty v Karibiku, kteří měli naplánovanou poměrně dlouhou cestu včetně Monsseratu a dalších zavřených sopečných ostrovů. Nechtěli ztrácet čas, chtěli proto projet přes noc mezi Martinikem a Dominikou, kde jsou často velké vlny, protože je to nekrutý úsek z Atlantiku. Stalo se, že v předpovědi počasí se netrefili ani Norové, ani Němci a místo 25 uzlů byl najednou vítr 45–50 uzlů. Zvedaly se velké vlny, odhadem 6–8 metrů, nic nebylo vidět a poměrně příkré vlny šly bez upozornění na pravobok. V takové situaci je nejdůležitější, aby nikdo nespadol do vody, protože turisté nejsou dostatečně vybaveni a rekreační katamarán není také zrovna obratné záchranné plavidlo. Pokud jste v této situaci v podpalubí jachty, nestačí vám ani kinedril. Po pěti hodinách plavby bylo ale už vše v pořádku. Čím více studujete moře, tím více chápete, že je to živěl, který člověk neporazí. Když udeří, můžete mít licenci, jakou chcete. Zachrání vás pouze vědomosti a velká dávka štěstí.

Když máte zkušenosti s řízením námořních lodí, tak řídit město musí být proti tomu hračka...

Neřekl bych. Myslím, že pracovat pro municipalitu je dnes především o kreativitě týmu, který na radnici právě je, o využití potenciálu lidí. Čím více kvalitních lidí zapojíme, tím více věcí se děje. Záleží, jak se k tomu přistupuje. Je možné dělat plno věcí, nebo naopak málo. Po svém nástupu do funkce starosty jsem si to nastavil tak, že jsem zde od toho, abych pomáhal na světlo nápadům, abych odstraňoval bariéry, usnadňoval podmínky, pomáhal lidem. Starosta je bohužel z velké části zatížen společenskými povin-

nostmi a také tím, že je statutárním zástupcem města a musí neustále kontrolovat vše mezi radou, zastupitelstvem a prací úřadu. To je podle mě nedomyšlená věc, protože kvůli tomu všemu zbývá velmi málo času na kreativní práci. Tu vlastně dělám mimo pracovní dobu, většinou o víkendech, na radnici pak už jen zadávám úkoly.

Mnohdy se s panem místostarostou zasmějeme. Přes týden se míváme v letu a na radnici se potkáme v sobotu nebo neděli, abychom si v klidu připravili a promysleli další týden.

„Myslím, že pracovat pro municipalitu je dnes především o kreativitě týmu, který na radnici právě je, o využití potenciálu lidí. Čím více kvalitních lidí zapojíme, tím více věcí se děje.“

Co vás vlastně přimělo k tomu, abyste vstoupil do politiky?

Podnikal jsem ve stavebnictví, developingu a investicích. A jako podnikateli se mi zdálo, že soukromý sektor je už úplně jinde než sektor řízení měst, kterému chybí profesionalita, jaká je dnes běžná ve firmách nebo jinde v Evropě. Myslím si, že dnes je situace ve vedení města lepší, v radě města sedí například finanční ředitel cementárny Hranice, ředitel firmy s 1500 zaměstnanci, tedy lidé, kteří musí dosahovat denně výsledků na hospodářském trhu. Ti přenášejí své zkušenosti a způsob práce do vedení města. A je to podle mě vidět.

Takže s myšlenkou, že město by se mělo řídit jako firma, souhlasíte?

Ne zcela. Já říkám: hospodařme jako ve firmě, ale v řízení municipality není hlavním cílem maximalizace zisku. Musíme se starat o studenty a jejich pohled na věc, o seniory, řadu věcí nelze postavit jen na zisku a účetnictví „má dáti-dal“. Je potřeba, abychom byli dobří hospodáři a hodnotu použili na to, co obohacuje

náš život. Chtěl bych, abychom měli kruhové objezdy jako umělecká díla a více květin jako v Rakousku, abychom kultivovali parky, aby zeleň ve městě rostla v nějakém konceptu. Veřejný život by měly obohacovat i investice do umění, podpory veřejné činnosti nebo do staveb, které město posouvají na vyšší úroveň. Ne vždy mají tyto záměry pouze ekonomický rozměr.

Byl to důvod, proč jste vystoupil z hnutí ANO?

Podpořil jsem úvodní myšlenky hnutí. Nabídku spolupráce jsem pochopil tak, že hospodářsky zkušený a úspěšný člověk, jakým bezesporu pan Andrej Babiš je, bude dbát, aby každý člověk, který přijme odpovědnost za věci veřejné, skládal účty a s růstem zkušeností i na základě výsledků se bude posouvat na místa odpovědnější. Dnes je pro mě nepřijatelné několik věcí. Vzniká soukromá, direktivně řízená organizace jednoho člověka, který je bohatý a chce být ještě bohatší. Tento člověk je dnes v obrovském střetu zájmů. Má moc a chce mít ještě větší moc. Organizace hnutí se rozdělila na zaměstnance Agrofertu a ostatní. Tento experiment mi není blízký a nechci nést odpovědnost za tento stav věcí. Lidem to nic nepřináší. Lidé si neuvědomují, že největší cenu mají informace, kontakty a vliv. Na jmenovaných aspektech profitují dvě stovky soukromých firem holdingu Agrofert a to může být jednou hodnoceno velmi špatně.

Do letošních krajských voleb jste kandidoval jako lídr uskupení OBČANÉ PRO OLOMOUCKÝ KRAJ – volba OK, které se do krajského zastupitelstva nedostalo. S čím jste šel do těchto voleb?

Této nabídce před krajskými volbami jsem si velmi vážil. Na kandidátce bylo 55 lidí, kteří jsou úspěšní ve svých oborech, dohromady tvořili velmi fundovaný tým a nabízeli skutečnou profesionalitu pro rozvoj Olomouckého kraje. Právníci, vysokoškolská profesora, bankéři, manažeři, lidé se zkušeností při řízení

měst atd. Bohužel jsou stále voleny politické vlny, ne kvalifikovaní odborníci. Tento aspekt je také jednou ze slabin rádobý demokratického systému. Slovo „rádoby“ je důležité, protože nad dnešní demokracií stojí nadnárodní kapitál a ten se příliš na nás běžné lidi neohlíží.

Jaké jsou vaše nejbližší cíle jako starosty?

Velké. Začnu tím, že ne jenom moje. Město Hranice má dnes skvělou a kvalifikovanou Radu města i dobré zastupitelstvo. Chceme, aby byla dokončena Palačovská dálniční spojka, dobudována protipovodňová opatření. Chceme dokončit logistickou napojenost průmyslových lokalit a zmodernizovat městský podnik služeb. Finišujeme na cyklostezkách a budujeme pro občany i školy sportoviště. Snažíme se dokončit revitalizace sídlišť a zavádíme energetické sledování všeho dění. Podpořili jsme výměnu všech autobusů městské dopravy na elektrobuses. Připravujeme

projekty na využití nejhlubší propasti světa pro cestovní ruch. Máme plány na silnicích i dráze. Připravujeme dohodu se státním podnikem SŽDC, abychom zmodernizovali přepravní terminály. Chceme příjemné a klidné město pro lidi a já věřím, že to naši občané ocení.

Neláká vás žít jinde? Cítíte jako námořník a světoběžník své kořeny v Čechách?

Duší jsem cestovatel, jsem spokojený na cestě. To mě celý život obohacovalo. Když se po 89. otevřely hranice, poměrně hodně jsem cestoval a dařilo se mi i díky zkušenostem ze zahraničí v podnikatelské sféře. Ale čím víc cestuji, tím víc možná cítím právě ty kořeny a jinde bych žít nechtěl. A teď už s přibývajícím věkem nejsem tak „rozlitaný“ a snažím se spíše zužitkovat zkušenosti v práci pro naše město. Dcery ale touhu cestovat zdědily po mně, starší dcera nyní pracuje pro olympijský výbor, takže je také hodně na cestách.

Druhá pracuje chvíli doma, chvíli v zahraničí. Mám celkem čtyři děti, a jak věk přibývá, chci se své rodině věnovat o to více. Bojím se, aby se mnou neztratila trpělivost moje žena. Chlap co neposedí doma, asi není zrovna ideální rodinný typ.

Poznal jste kus světa, kam jezdíte nejraději?

Mám rád místa, kam turisté až tak běžně nejezdí. Češi například neznají příliš dobře Maltu, přitom je nádherná, historie maltézských rytířů, přístavy a města plná muzejních sbírek... Nebo když objednete lodí Sicílii, dostanete se i na místa mimo turistický ruch, odkud je vidět sopka Stromboli. Sedět na lodi v noci a pozorovat výbuchy sopky, to je nádherný zážitek. Vrátil bych se na Javu. Tato místa vracejí člověku vnitřní klid. Mým námořním snem je obeplout masiv jižního pólu, ale moje žena dialog na toto téma nepřipouští. Větrno, chladno, ale úžasné. Třeba někdy. ■

Hranice od Bečvy

FOTO: LUCIE ŠÝKOROVÁ ZČ